

CHƯƠNG 5

Bình boong, bình boong...

Bị dứt mình ra khỏi giấc ngủ khi trời chưa mờ sáng, bác bảo vệ bực mình lắm. Cáu kinh, ló đầu qua ô cửa, ông gằn giọng:

- Ai đó?

Cháu đây, cháu là Tử Ân đây bác ơi, mở cửa cho cháu.

Tử Ân - bác bảo vệ cau mày cố nhớ. Thì ra là cô bé đã làm cho buổi tiệc lộn xộn hẳn lên, lại muốn quậy gì đây? Bác bảo vệ mở một con mắt dật. Mới giờ này cô đến để làm gì? Cả nhà chưa ai thức dậy đâu.

Cháu muốn gặp bà nội có công chuyện gấp.

Gặp lão phật gia ư? Mọi người trong nhà vẫn quen gọi bà Ngọc bằng danh xưng này để chứng tỏ quyền tốt bụng của bà.

Không được đâu - Bác bảo vệ lắc đầu. Chẳng cần suy nghĩ - muốn gì tám giờ trở lại đi. Bà đang ngủ không thể làm phiền được.

Nói xong ông xụp ngay cửa lại. Chui vào mùng tiếp tục ngáy pho phọ Giờ này giỏi lắm chỉ hơn bốn giờ thôi.

Chính xác là bốn giờ mười lăm phút. Tử Ân đưa mắt ngó đồng hồ, rồi ngồi phịch luôn xuống đất. Đành trở về ư? Ủng công cô mới ba giờ sáng đã thức dậy rồi. Đạp xe từ nhà trọ đến đây rã cả chân.

Không được. Tử Ân chột đứng dậy. Chẳng thể thua một cách dễ dàng vậy. Dựng chiếc xe đạp vào sát tường làm bệ, cô đu tay lên tường nhảy vào nhà. Bác bảo vệ đã ngủ say nên không nghe tiếng chân cô chạy trên lá.

Phòng bà nội kia rồi. Cửa khoá, không thể vào nhà, cô lại tiếp tục dỡ trò cũ chống tay trèo lên cửa sô?

Bà nội, bà nội ơi...

Áp sát con mắt vào cửa kiếng, Tử Ân thấy bà Ngọc ngủ rất ngon. Và cô biết rằng, bà sẽ không thức dậy với mấy lời kêu yếu ớt của mình.

Suy nghĩ một chút, Tử Ân nhảy xuống đất nhặt một hòn sỏi lớn. Rồi cầm nó gõ nhẹ vào cánh cửa. Nhẹ thế này... chắc không làm bể kiếng đâu. Cô thầm nghĩ...

Quả nhiên tiếng gõ đều đặn vào cửa đã có tác dụng. Bà Ngọc trở mình rồi mở bừng mắt dậy ngỡ ngác vì âm thanh lạ, bà nghiêng đầu tìm kiếm. Cuối cùng, phát hiện ra... âm thanh kỳ lạ đó phát từ ô cửa sổ, bà bước đến mở tung cửa, ngạc nhiên nhận ra thủ phạm là cô bé Tử Ân.

Bà nội! - Thấy bà, Tử Ân mừng rỡ:

- vậy mà cháu cứ ngỡ công tôi rồi chứ?

Cháu nói gì? - bà không hiểu - Tử Ân hạ giọng - bà ra đây, cháu có cái này hay lắm. Nhưng... nhẹ nhẹ thôi, kẻo Bác Thành và Vĩnh Cơ biết được sẽ la cháu đấy.

Giọng điệt bí mật của Tử Ân đã kích thích trí tưởng tượng của bà. Thích thú vì sắp được tham gia vào cuộc phiêu lưu đầy mạo hiểm. Bà gật đầu rồi nhẹ nhón bước lên ra cửa. Con bé Tử Ân này... thật là thú vị.

Gì thế cháu? giọng bà cũng thì thào... đầy sợ hãi.

Tử Ân kéo bà ra xa khuất sau vườn:

- Bà cháu mình tập thể dục dưỡng sinh đi.

Tập thể dục dưỡng sinh - thở ra, bà như thất vọng. Tử Ân gật đầu:

- Vâng, đúng vậy - Cháu phải năn nỉ mãi bà Sáu cạnh nhà mới chịu dạy cho cháu đấy. Nội đừng từ chối mà uống công cháu thức một đêm tập đi tập lại cho nhuần nhuyễn.

Nhưng... tại sao cháu lại tập thể dục dưỡng sinh? - bà ngạc nhiên - còn nhỏ thế lẽ ra phải tập thể dục nhịp điệu, hay thẩm mỹ chứ?

Cháu ấy à? - Tử Ân cười giòn - chẳng cần phải tập gì đâu. Mỗi ngày đạp xe từ nhà đến công ty rồi từ công ty đạp về nhà là đủ lắm rồi. Cháu học cái này là cho nội thôi.

Cho ta ư? - đôi mắt bà chớp chớp. Tử Ân gật đầu:

- Phải rồi, hôm trước về nhà. cháu cứ nghĩ mãi về bệnh khớp của bà. Hỏi thì người ta nói thể dục dưỡng sinh có thể giúp bà khỏi bệnh đấy.

Cháu thật sự nghĩ về ta ư? - sóng mũi chột cay, bà nghe lòng rung động. Lần đầu tiên trong đời bà nhận được sự quan tâm sâu sắc thế. Bởi thằng Thành, tuy rất có hiếu, nhưng là con trai, nó không tề nhị, cũng không hiểu bà được. Từ lúc có vợ, nó chỉ biết quan tâm đến bà bằng những câu hỏi băng quờ Bằng tiện nghi về tiền bạc...

Thật chứ! - Tử Ân lại cắt lời:

- Nhất là sau khi nghe Vĩnh Cơ bảo ba chẳng có đứa cháu nào. Cháu càng thương bà hơn nữa. Bà ơi, bà đẹp và nhân hậu như tiên vậy. Thế nào rồi trời cũng phò hộ cho bà có cháu mà.

Cháu thật khéo, biết an ủi người ta - nhẹ vuốt tóc Tử Ân - Ta không có phần phước ấy đâu.

Thôi đừng nói chuyện này nữa - Thấy bà buồn, Tử Ân nắm tay bà kéo dậy:

- Minh tập thể dục đi kẻo không kịp nữa.

Cháu vẫn đi bằng xe đạp ư?

Đứng dậy theo Tử Ân, bà hỏi. Gật đầu, cô trao cho bà một cây kiếm nhựa.

Nào... động tác đầu tiên. Nội nhìn theo cháu nhé.

Ừ! đứng yên, bà nhìn theo từng hành động của Tử Ân, con bé thật khéo mới học một đêm đã rành rọt thế. Cái môn học dưỡng sinh này, bà nghe đài báo nói nhiều rồi. Biết có lợi cho sức khỏe, nhưng bà không quen ra chốn đông người. Lại ngại ngại, quẽ quẽ với dẫu, với con nên bỏ quạ Nay được Tử Ân chỉ cho thì... đúng là buồn ngủ... gặp chiếu manh.

Xong rồi. Nội làm đi - chống kiếm, Tử Ân mỉm miệng cười:

- Sai con chỉ lại cho.

À... Ồ - vụng về, bà múa theo Tử Ân, thảm lạ cho thái độ sốt sắng của cô, liệu có dụng ý gì không? thoáng nghi ngờ... nhưng bà gạt ngay đi. Xem cung cách Tử Ân không giống với kẻ nịnh bợ, ton hót truc lợi về mình.

Đúng rồi. Nội thông minh quá - Tử Ân vỗ tay khen. Để con đi tiếp nhé?

Khoan đã - Dừng tay, bà dò thử lòng cô:

- Thật là phiền cháu quá. Để ta... trả thù lao cho cháu.

Coi, nội làm gì vậy? - giậm chân, Tử Ân giận dỗi:

- sao lại trả tiền? Nội coi thường cháu quá!

Thế... cháu muốn gì? Bà vẫn vờ như chưa hiểu - Hay ta bảo Vĩnh Cơ chọn cháu.

Ồ không! - Tử Ân vội xoa tay:

- Nội hiểu lắm rồi. Cháu đến đây không phải vì cầu cạnh gì ở nội đâu. Chẳng qua, nghe người ta bảo thể dục dưỡng sinh có thể chữa bệnh khớp, thấy nội có bệnh nên cháu giúp. Vậy thôi.

Tử Ân nói thật. Bà nhận ra điều đó khi nhìn vào đôi mắt cô trong vắt. Hải lòng. Bà nắm lấy tay cô:

- Tử Ân, cháu tốt quá! Ta cảm ơn cháu.

Có gì đâu - Tử Ân cười bằng mắt - Miễn nội đừng kể chuyện này cho Bác Thành và Vĩnh Cơ nghe là được. Bằng không, họ sẽ mắng cháu chết thôi.

Sao thế? - Bà ngơ ngác - Tử Ân liền kể chuyện mình bị bác bảo vệ làm khó thế nào. Nghe cô bảo, đã nhảy rào để vào nhà. Bà thích quá cười mãi không thôi.

Nhe bà - Tử Ân vẫn còn lo lắng:

- Nhớ đừng kể họ nghe, rồi sáng sáng cháu sẽ đến dạy bà. Thức dậy sớm, thả bách bộ trong không khí trong lành có lợi cho sức khỏe lắm.

Rồi. Ta hứa! - Bà gật đầu cho vừa ý Tử Ân. Bây giờ chúng ta tập tiếp.

Vâng, bà nhìn cháu đây. Động tác thứ hai...

Cứ thế, một động tác rồi một động tác. Thời gian thấm thoát trôi lúc nào không biết. Ngẩng đầu lên, thấy bóng nắng đã lên cao, Tử Ân giật mình hoảng hốt:

- Ấy chết. đến giờ rồi. Cháu phải đến công ty kéo trẻ.

Vĩnh Cơ còn chưa đi, cháu lo gì? Bà vẫn còn lưu luyến - vào nhà, ăn điểm tâm với nội.

Không kịp đâu - Tử Ân lắc đầu nguây nguẩy - Vĩnh Cơ đi xe hơi, còn cháu đi xe đạp, sao bì được. Thôi để cháu đi. Chào nội.

Nói xong, Tử Ân chạy nhanh ra phía bờ tường, chống tay lên hàng non bộ leo ra. Vô tình cô đạp gãy mất một cành thiên tuế lâu năm, bà quý lắm, nhưng không thấy tiếc. Chỉ thấy lòng ngập vui. Nhưng dặn lòng sẽ không cho ai biết. Cuộc sống đơn tẻ nhạt nhẽo của bà bắt đầu có sự đổi thay thú vị rồi.

Nghĩ như vậy nhưng bà không làm được. Bởi tất cả sự việc, vô tình đã lọt vào mắt Vĩnh Cơ rồi.

Định bụng dạo một vòng thư thả rồi mới trở vào dùng điểm tâm, Vĩnh Cơ không ngờ nhìn thấy Tử Ân cùng bà to nhỏ sau hàng cây kiếng. Giận sôi gan, anh bước nhanh lại. Định bắt quả tang cô cầu cạnh bà đối phó mình.

Nhưng... những gì nghe được thật bất ngờ. Vĩnh Cơ mỉm cười nghe lòng nhẹ nhõm. Thì ra... cái tật thích can thiệp vào chuyện người khác của Tử Ân cũng không đáng ghét như anh tưởng.

Đẩy cửa phòng làm việc bước vào, Vĩnh Cơ hài lòng thấy Minh Thi ngồi ngay ngắn trên bàn làm việc. Tất cả đều hoàn hảo, ngăn nắp. Tủ chồng hồ sơ, bình hoa cắm trên bàn và bộ đàn ves màu xanh nhạt cô mặc trên người nữa.

Công ty sẽ có đồng phục. Vĩnh Cơ lên kế hoạch vào quyền sở tay Nhưng trong lúc chờ người thiết kế, anh ra lệnh cho Tử Ân và Minh Thi được mặc đồ theo ý muốn. Qua đó sẽ chăm nhuoi nào có mắt thẩm mỹ cao.

Minh Thi được lắm. Chẳng những có khiếu thẩm mỹ, biết chọn y phục hợp với mình, cô còn biết tạo hình tượng, gây cảm tình cùng người đối diện. Nhìn cô, mọi người sẽ nghĩ ngay đến một cô thư ký dịu dàng, năng nổ, đẹp người, đẹp nết.

Còn Tử Ân! hướng mắt sang bàn làm việc của cô, Vĩnh Cơ nghe rõ mình như ngẹt lại. một nỗi tức giận trào dâng, anh nghiêng răng trèo trẹo.

Quá đáng, thật quá đáng. Tử Ân quả chẳng coi anh ra gì cả. Đã bảy giờ hơn vẫn chưa có mặt ở công ty. Dù tán đồng hành động cô đến giúp bà tập thể dục dưỡng sinh, Vĩnh Cơ vẫn không chấp nhận ở công ty của mình có người đi làm trễ.

Mà không chỉ thế? Bước lại bàn của Tử Ân, mắt Vĩnh Cơ như toé lửa. Cả một đám hỗn loạn không tưởng được. Hồ sơ vứt lung tung. Dù chỉ là hồ sơ giả, anh bắt cả hai tay bày lên bàn cho ra vẻ. Đã thế, dưới chân bàn còn đầy rác. Nào vô chôm chôm, hột sa rị Trời ơi, tay anh vừa chống phải một bịch đầy muối ớt.

Tử Ân vẫn chưa đi làm ư? Tức điên lên, Vĩnh Cơ gầm lớn.

Minh Thi này giờ thích thú theo dõi diễn biến trên nét mặt anh, cất giọng dịu dàng:

- Dạ cô ấy đến rồi!

Đến rồi... thì, đến rồi sao tôi không thấy? - Vĩnh Cơ gắt gỏng.

Minh Thi chống mắt mỉm cười:

- Cô ta đã xuống phân xưởng.

Xuống phân xưởng! Ai bảo cô ta xuống? - Nói xong, không đợi Minh Thi kịp trả lời, Vĩnh Cơ hầm hầm đứng dậy, đi nhanh xuống phân xưởng, nơi kiến trúc sư Lâm đang cho công nhân sửa lại công trình đúng theo bản vẽ?

Hừ! Nhắc đến chuyện này, Vĩnh Cơ lại nóng phùng phùng. Công trình trễ hơn hạn định đã một tuần mà chẳng đâu vào đâu cả. Dù ông Lâm đã biết lỗi mình, cho công nhân làm việc ngày đêm. Hai mươi bốn trên hai mươi bốn. Nhưng phải thi công trên một công trình đã hoàn chỉnh, xem ra chẳng dễ chút nào.

Gì thế này? Lại thêm một cảnh khó chịu đập vào mắt Vĩnh Cơ Giữa đám vật liệu ngổn ngang, đám công nhân đang vây quanh lấy Tử Ân. Vừa hì hụi ăn bánh canh vừa cười rộn rã nghe cô kể chuyện hài.

Tử Ân, Cô lại giờ trò gì đây hả?

Bước hẳn vào giữa phòng, Vĩnh Cơ hét lớn. Tiếng hét của anh đã làm cho công nhân kinh hồn? Đặt vội tô bánh canh đang ăn dở xuống, họ lên lét trở về vị trí, nhanh tay đục đẻo. Vĩnh Cơ vẫn không tha, quát mắt hét theo:

- Còn các anh nữa? công trình đang gấp mà lo là làm biếng thế? Có muốn bị nghỉ việc không?

Gấp thì gấp. Anh cũng phải để họ ăn hết tô bánh canh đã chứ? - Không bằng lòng với cách xử sự của Vĩnh Cơ, Tử Ân lên tiếng bất bình. Vĩnh Cơ quay lại, nạt luôn:

- Ăn... ăn cái đầu cô Lúc nào cũng ăn với uống! xuống đây làm gì hả?

Không ngờ bị quát to, Tử Ân giựt mình lùi về sau một bước cất giọng run run:

- Anh làm gì mà dữ vậy? tôi chỉ nấu giúp họ một nồi bánh canh thôi.

Nấu bánh canh! bây giờ, Vĩnh Cơ mới nhận ra cái ụn khối ngoài sân kia là cái bếp của Tử Ân. Thật là chịu không nổi, cô dám lấy cả gỗ xây dựng ra làm củi. Hai bàn tay nắm lại, Vĩnh Cơ hét lớn:

- Tôi mượn cô về để nấu bánh canh có phải không? Tại sao cô dám bỏ phòng trực mà đi chứ? lỡ có ai gọi điện thì sao?

Thì có Minh Thi ở đó nghe rồi! - Tử Ân nói tỉnh. Vĩnh Cơ nghe tức nghẹn người, anh trừng mắt:

- Minh Thi nào? Cô nên nhớ, phòng giám đốc chỉ có một thư ký thôi. Là cô hoặc Minh thi không có chuyện nghe dùm đâu.

Nhưng... - Tử Ân lại ngẩng mặt lên:

- Công ty chưa chính thức hoạt động, làm gì có người gọi điện mà nghe chứ?

Tử Ân nói không sai, nhưng... Vĩnh Cơ không thể để lép vế, mắt mặt trước đám công nhân kia được. Anh hùng hồ:

- Không được trả treo, cấp dưới phải phục tùng cấp trên, nhân viên phải nghe lời giám đốc.

Nói sai mà cũng bắt người ta nghe hả? Không hiểu ý Vĩnh Cơ, Tử Ân tiếp tục trả lời. Văng đầu đó trên cao, có một công nhân cười nho?

Dám nói tôi sai? Sai cái gì hả? Càng tức, Vĩnh Cơ có quyết lấy lại uy thế của mình, Tử Ân vẫn tỉnh:

- Ở chỗ quan liêu, hách dịch, độc tài... Tôi nói anh, con người ta có phải cái máy đâu. Mà máy chạy hoài cũng nóng, sao anh bắt người ta làm hoài không được nghỉ?

Ờ thì... - Vĩnh Cơ ghen lời.

Tử Ân lại nói thêm:

- Máy anh công nhân này đã làm suốt đêm chưa nghỉ, vừa mệt vừa đói lại không dám ngưng tay. Lúc này, tôi phải lấy lệnh của anh ra mới khiến họ dừng tay húp đỡ một tô bánh canh đó. Vậy mà... mới được mấy muỗng đã bị anh hét lên rồi.

Đưa mắt nhìn lên đám công nhân, Vĩnh Cơ thấy quả thật, đúng như lời Tử Ân vừa nói, người nào người nấy mặt mày hốc hác, mắt thâm quầng.

Nghĩ thì nghỉ. Ra đường kiếm gì ăn. Sao cô lại bày nhiều chuyen, nấu nướng làm gì chứ?

Vì ăn ở ngoài mắc lăm lại không đủ chất - Tử Ân không nao núng. sẵn tôi thấy mình đang rãnh, chẳng có việc gì làm. Nấu dùm họ vừa ngon vừa rẻ... và vừa giúp được công ty tăng năng suất.

Léo lự! Vĩnh Cơ lừ mắt.

Tử Ân la lên:

- Tôi không léo lự đâu, giúp họ ăn vừa ngon vừa rẻ lại vừa bổ dưỡng. Rồi kể chuyen vui làm thần kinh mọi người thư giãn Sức khỏe sẽ được nhanh chóng hồi phục. Chẳng phải năng suất được tăng sao? điều đơn giản ấy lẽ nào anh không hiểu?

Anh mà không hiểu ư? Vĩnh Cơ nghe tự ái. Nếu không hiểu, không quan tâm đến sức khỏe công nhân thì việc gì anh phải báo kiến trúc sư Lâm sửa lại công trình? Vừa tốn công, vừa hao của.

Bao tâm huyết đổ dồn, bao quan tâm lo lắng vậy mà... với một câu nói, Tử Ân phải sạch trơn. Để từ nay trong mắt mọi công nhân, anh là một ông chủ độc tài, khó tính. Chỉ biết lợi nhuận chẳng chút tình người.

Im ngay, không được nói - Giận mình sao lại cãi tay đôi với cô cho bẽ mặt. Vĩnh Cơ chụp nguyên cái mũ độc tài xuống đầu cô:

- Về văn phòng lập tức.

Rồi bước đi ngay Nghe rõ sau lưng mình dậy lên lời xì xầm, bàn tán của các công nhân. Họ đang lo cho Tử Ân vì mình sẽ bị mất việc làm.

Ngồi xuống đó. Cánh cửa vừa khép lại. Vĩnh Cơ lập tức hét ngay:

- Cô có biết lúc này làm bẽ mặt tôi lắm không? Sao cô cứ cãi lại tôi như vậy chứ?

Tại anh nói sai! Lại thêm một lần Tử Ân làm Vĩnh Cơ phải thẹn trước mặt Minh thi.

Sai cũng không được cãi - Biết không thể dùng lý lẽ cùng cô Vĩnh Cơ đành phải dùng đến uy quyền - Ở đây tôi là giám đốc. Tôi bỏ tiền ra để thuê cô Nhiệm vụ của cô là phải vâng lời tôi. Dù tôi nói sai cũng mặc.

Phát xít quá! - Tử Ân nói nhỏ. Vĩnh Cơ trừng mắt.

PHát xít cũng được. Con người là như vậy đó. Muốn trở thành nhân viên của tôi phải biết phục tùng. Bằng không thì biến đi. Cút khỏi mắt tôi lập tức.

Chỉ tay ra cửa, Vĩnh Cơ như bị kích động hét lên:

- Biến thì biến chứ? Tự ái quá, Tử Ân dùng dùng đứng dậy, đi nhanh ra cửa, nhưng được mấy bước, cô bỗng chùn chân đứng lại. Lời ông bác sĩ bỗng vang rành trong óc:

- Theo khoa học, theo tiến bộ y học của ngày nay, chân em cô có thể chữa lành lại được. Vì nó không bị liệt, cũng chẳng teo cợ Cô nhìn đi, hai chân vẫn tốt đều nhau, cân xứng với thân hình. Theo chuẩn đoán ban đầu, tuy chưa chắc hẳn. Em cô không đi được là do ảnh hưởng của thần kinh. Tôi tin, chân cậu ấy sẽ được chữa lành nếu được điều trị Ở nước ngoài.

Điều trị Ở nước ngoài. Thật xa tầm mơ ước của Tử Ân nên dù được vị bác sĩ ấy cho lời khuyên hơn bốn năm rồi, cô vẫn không nghĩ tới cho đến lúc nhận được lời mời của Vĩnh Cơ... cô mới dám có ít nhiều mơ tưởng. Ba triệu đồng một tháng. Lại được công ty bao cả cơm trưa. Nếu chịu khó làm thêm việc ở bưu điện vào chủ nhật, dán thêm hoa vào những đêm khuya, cô sẽ còn nguyên

vẹn số tiền. Vài ba năm thôi, là có thể dành dụm đủ tiền cho Minh Kỳ chữa bệnh.

Không thể vì chút tự ái mà để Minh Kỳ trọn kiếp này sống trong tàn tật. Em trai cô đã có gương mặt xấu xí, dị hợm khác người rồi. Phải cho em cơ hội hoà nhập với thế giới loài người.

Sao đứng lại? Sao không tiếp tục đi. Giọng Vĩnh Cơ vang lên như khiêu khích. Cấn môi, ngăn nước mắt, Tử Ân quay người lại:

- Thưa giám đốc, ông nói đúng. Từ nay tôi sẽ không dám cãi lại ông nữa đâu.

Thái độ hạ mình của Tử Ân đã làm Vĩnh Cơ phải bất ngờ. Anh dường như chờ đợi ở cô một phản ứng mạnh mẽ, quyết liệt hơn. Và cũng rất lạ lùng, anh không hề thấy hài lòng với vẻ phục tùng, chịu đựng của cô. Lòng giận dữ hơn anh quát:

- Được, cô lập tức quay vào bàn viết một tờ kiểm điểm cho tôi. Và thay vì sẽ dắt cô và Minh thi đi nhà hàng dùng bữa với khách hàng, tôi sẽ chỉ dắt Minh Thi thôi. Phần cô ở lại viết kiểm điểm xong thì lo dọn dẹp lại bàn làm việc của mình. Bằng không tôi sẽ đuổi việc cô đấy.

Vâng! - Tử Ân cúi thấp đầu trong nụ cười của Minh Thị. Vĩnh Cơ sóc lại chiếc áo ves trên người.

Minh Thi, ta đi thôi.

Vâng! - Xách cái bóp lên, Minh thi uyển chuyển bước đi. Cuộc đua này, chắc không phải kéo dài. Tử Ân đã làm mất lòng giám đốc. Sớm muộn gì chức vụ thư ký cũng thuộc về cô.

Đợi cho họ đi rồi, Tử Ân mới bước lại bàn tìm giấy. Phải nhận lỗi khi biết mình hoàn toàn đúng. Tử Ân nghe uất ức vô cùng. Tính cô xưa nay vốn thẳng ngay, chưa biết sợ là gì. Nay vì cuộc sống, vì thương em phải hạ mình. Thật là đau đớn quá! Không kiềm chế được lòng, cô viết mà nước mắt tuôn ròng trên má, nhỏ đầy lên tờ kiểm điểm nhạt nhoà.

Chỉ có mình cháu ở đây sao?

Cánh cửa bật mở, Bà Ngọc vui vẻ bước vào:

- Ô may quá! bỏ tất cả đó, đi shop với ta...

Ừa... Tử Ân ngẩng đầu lên, thấy mặt cô đầy nước mắt, bà kêu lên lạ lẫm:

- Sao cháu lại khóc? Vĩnh Cơ ăn hiếp cháu phải không?

Bỗng tủi thân, không còn chịu đựng nổi nữa, Tử Ân oà lên khóc lớn. Bà Ngọc bước đến gần ôm lấy vai cô:

- Nín đi cháu. Có chuyện gì, kể nội nghe. Rồi nội rầy Vĩnh Cơ cho.

Oan ức lắm nội ơi! - vừa nói, vừa khóc nghẹn ngào. Tử Ân kể bà nghe chuyện mình bị Vĩnh Cơ ép uổng:

- Nội nói đi. Con đúng hay sai há?

Con đúng - bà mỉm cười ngồi xuống ghé:

- Mà Vĩnh Cơ Cũng chẳng sai. Tại hai đứa chưa biết cách dàn xếp với nhau thôi.

Nội thiên vị rồi - Tử Ân hờn dỗi.

Bà Ngọc nghiêm nét mặt:

- Ta không thiên vị. Ta chỉ nghĩ hộ Vĩnh Cơ thôi. Cháu nghĩ xem, với cương vị giám đốc, đứng đầu công ty hàng mấy trăm người. Nếu ai cũng như cháu, không biết tôn trọng, luôn cãi lời thì còn ra thể thống gì? Lúc này cháu tế nhị hơn về phòng hãy nói, thì nội nghĩ Vĩnh Cơ không đến nỗi giận thế đâu.

Nghe bà phân tích, Tử Ân thấy mình cũng sai sai Không cãi nữa, cô cúi xuống tiếp tục viết cho xong bản kiểm điểm. Bà Ngọc chặn tay cô lại:

- Không phải viết nữa, để ta nói hộ cho Tử Ân à... ta cảm thấy lạ cho cháu quá. Thường ngày khí khái lắm mà. Sao chịu thua Vĩnh Cơ nhanh thế?

Vì em cháu thôi - Tử Ân thở dài nóng mặt:

- Không thì ba chục triệu cháu cũng không thèm chớ nói chi là ba triệu.

Em cháu thế nào? Nó bị bệnh ư? Bao giờ vậy?

Suy nghĩ một phút, Tử Ân cất giọng buồn tâm sự. bà là người duy nhất được cô tiết lộ về căn bệnh của Minh Kỳ, chẳng phải xấu hổ, bấy lâu giữ kín, cô chỉ không muốn người ta hiếu kỳ tìm đến rồi thương hại mình thôi.

Nhưng... tại sao lại tin bà? Tử Ân không hiểu. Cô chỉ biết sâu xa trong đáy lòng mình cô thật sự cảm mến bà. Ngay từ lần đầu gặp gỡ cô đã cảm nhận được trái tim bà nhân hậu. Dù Vĩnh Cơ và Bác Tường có báo, bà là người khó tính, hay bắt bẻ, chẳng dễ gì gần gũi.

Phần bà Ngọc, bà cũng có cảm nhận về Tử Ân như thế. Dường như giữa bà và cô có một mối tương đồng khăng khít. Bà thích tính cách hồn nhiên bộc trực

của cô, rồi lại thương luôn tấm lòng cô bác ái. Từ bài tập thể dục dưỡng sinh mỗi sáng. Bà thấy mình khăng khít với cô hơn.

Có một nơi như thế thật à? Nghe cô nói về trại trẻ mồ côi khuyết tật, bà bỗng tò mò, muốn biết:

- Cháu dắt ta đến đó được không?

Cháu chỉ sợ... nội không chịu nổi khi nhìn thấy các em. Đau lòng lắm, Tử Ân lắc đầu. Bà Ngọc mỉm cười:

- Không sao đâu. Cháu cứ dắt ta đến đó. Nhân tiện ta muốn thăm Minh Kỳ, em của cháu.

Vậy... Tử Ân thoáng ngập ngừng; - Nội chờ một lát. Hết giờ làm việc cháu đưa nội đi. Không khéo Vĩnh Cơ về lại mắng cháu.

Đưa cho ta - giăng cây viết khỏi tay Tử Ân, bà viết luôn xuống bản kiểm điểm viết còn dang dở của Tử Ân dòng chữ:

- Vĩnh Cơ, cho ta mượn Tử Ân một lát.

Rồi kéo tay cô đứng dậy:

- Đi thôi. Vĩnh Cơ nó không dám mắng cháu đâu.

Vâng! Tử Ân gật đầu. Thích thú hình dung ra nét mặt Vĩnh Cơ khi đọc thấy dòng này. Chắc là buồn cười lắm.

Ba ngày qua, vì sợ Vĩnh Cơ, Tử Ân không dám đi đâu cả. Tối ngày quanh quẩn trong phòng, hết đứng lại ngồi nhìn thời gian trôi qua vô bổ. Tử Ân nghe tiếc trong lòng lắm.

Nên sáng sớm, đến công ty cô đã sách theo một bao thật lớn đựng đầy Kao dán và những cánh hoa hồng. Nhũ bụng sẽ dán hết trong ngày hôm nay.

Nhìn Tử Ân ngồi dán những cánh hoa, Minh Thi lạ lắm. Mấy lần muốn hỏi nhưng rồi thôi. Vì xem thường nên bấy lâu nay, Minh Thi không buồn nhìn đến Tử Ân, mặc cho cô hết lần này sang lần khác gọi chuyen mình.

Bây giờ, Minh Thi đã chắc ăn chín mười phần trăm chức vụ thư ký thuộc về mình. Cô chỉ ngạc nhiên vì Vĩnh Cơ còn chưa quyết định thôi. Anh bảo phải sau ngày công ty hoạt động một tháng sẽ ra quyết định. Dự chi mà lâu thế? Ngay bây giờ, câu trả lời đã có rồi. Anh thừa biết ai là người đầy năng lực và ai là đồ vô tích sự.

Tử Ân, cô lại bày trò gì đây hả?

Bước vào phòng thấy một bàn đầy keo dán và những mảnh vải, Vĩnh Cơ thừa biết Tử Ân đang làm gì. Nhưng anh vờ như không thấy, hét to giận dữ.

Tôi... tôi dán hoa hồng - Ngắc dậy, sợ hãi, Tử Ân trả lời nhanh. Vĩnh Cơ trừng mắt:

- Đẹp ngay - Ai cho phép cô sử dụng thời gian công làm việc riêng hả?

Chứ... Ở không... làm gì? Tử Ân lí nhí. Vĩnh Cơ nghe rõ, nhưng vẫn hỏi:

- Nói gì đó?

Nói gì đâu! - Tử Ân dẹp lẹ những cành hoa còn dang dở cho vào túi lằm bằm:

- Làm như ngon lắm. Hồi đau bụng tiêu chảy nằm bẹp dí trên giường sao không giỏi dữ đi?

Tử Ân! - Vĩnh Cơ lại kêu lên; - cấm từ nay không được dán hoa hồng hay làm việc riêng trong giờ làm việc nữa, nghe chưa.

Nghe rồi - Tử Ân ngồi ngay ngắn lại. Tập hồ sơ mở rộng ra trước mắt.

Vĩnh Cơ lại đưa một ngón tay lên - Cũng không được bén mảng xuống công trình đang phi công nữa. Nếu dẫm cãi, tôi sẽ đuổi cô ngay đó.

Nhìn môi Tử Ân hét chu ra rồi lại chu vào, Cô đang lằm thằm mắng mình trong bụng. Vĩnh Cơ thấy buồn cười quá. Tử Ân không hiểu lý do anh cấm cô xuống công trường đâu. Thế nào cũng nghĩ anh nhỏ bụng, tiểu nhân. Chứ Tử Ân nào biết không cho cô xuống vì anh sợ cô phát hiện mình đã nghe lời cải thiện các làm ăn cho các công nhân rồi.

Không còn là hai bốn trên hai bốn làm việc liên tục ngày đêm nữa. Vĩnh Cơ đã chia đám công nhân ra làm hai tốp. Luân phiên nhau nữa làm nữa nghỉ. Tăng lương, anh còn tặng thêm cho họ hai suất cơm nữa. Phần khởi lại được nghỉ ngơi đầy đủ, nên mấy ngày nay tăng suất thấy rõ. Kiến trúc sư Lâm báo, hai ngày nữa, phân xưởng có thể cho lắp đặt máy móc được rồi.

Cộc... cộc... cộc...

Tiếng gõ cửa vang dè dặt. Đặt câ bút xuống, Tử Ân nhanh nhẩu chạy ra mở cửa. Vĩnh Cơ trừng mắt.

Ngồi yên đó.

Rồi hướng cái điều khiển từ xa về phía cửa, bấm nút. Tử Ân nhẹ nhún vai ngồi xuống. Lại thất nghiệp nữa rồi.

Cánh cửa điện tử được mở ra. Vì là phòng giám đốc nên Vĩnh Cơ không cho thiết kế mạng cảm ứng từ. Với lý do: không muốn mọi người quấu rầy mình. Anh chỉ cho thiết kế hệ thống cảm ứng từ khớp với bộ phận điều khiển từ xa của mình thôi. Hừ! đúng là... giàu sang, uy quyền rồi nhiều chuyen quá. Có cái cửa thôi cũng rắc rối.

Mắng thảm cho đỡ tức, Tử Ân tò mò nhìn ra cửa. Minh Thi cũng thế. Vị khách đầu tiên của phòng giám đốc. Ai vậy nhi?

Hai người đàn ông mặc đồng phục, tay xách hai chiếc hộp nhỏ bước vào. Thấy Vĩnh Cơ họ gật đầu chào lễ phép:

- Thưa ông, chúng tôi đến giao hàng.

Ra thế! Tử Ân nghe thất vọng chán nản, cúi xuống tập hồ sơ giả. Chợt một giọng đàn ông vang lên sát một bên:

- Xin cô vui lòng lấy tay lên.

Gì thế này! Rụt hai tay lại, Tử Ân nhìn chăm chăm vào cái hộp đặt trước mặt mình. Người đàn ông đang bấm nút tháo nó ra. Ô! thật bất ngờ, Tử Ân reo lớn:

- Là máy đánh chữ ư? Ôi! nó đẹp quá! Ủa!..

Thấy ông ta lại lôi từ bên trong chiếc máy ra một sợi dây điện rồi cắm nhanh vào phích cắm. Tử Ân không nén nổi kinh ngạc:

- Máy đánh chữ bằng điện ư? Tôi chưa từng thấy bao giờ cả? Rồi đánh làm sao hả?

Rồi cô liếc mắt sang phía Minh Thi, ngạc nhiên khi thấy cô chẳng có phản ứng gì. Không chỉ thế, cô còn gắn một tờ giấy vào rồi nhẹ nhàng đánh thư?

Ôi! Ôi đừng bỏ đi - Người giao máy đứng lên. Tử Ân vội nắm tay ông kéo lại. Chỉ tôi cách sử dụng đi.

Sau khi bật nút "on" cô cứ sử dụng như máy cơ - Người giao hàng từ tốn. Những chức năng đặc biệt khác, đều có chỉ dẫn trong catalo, cô có thể xem qua.

Đặt quyển catalo trước mặt Tử Ân, người giao máy dợm bước. Tử Ân lại kêu lên:

- Sử dụng như máy cơ ư? Nhưng... máy cơ sử dụng ra sao tôi đâu biết.

Đến mức này, Vĩnh Cơ không chịu nổi, xen vào:

- Không biết thì từ từ học. Chẳng lẽ bắt người ta ở đây mãi dạy cô sao?

Vâng! - người giao máy gật đầu: Đúng vậy. Đánh máy phức tạp lắm. Không thể chỉ hết trong một giờ một phút được đâu. Chào ông, chào hai cô.

Nói xong, hai người bước lẹ ra cửa, lòng cứ thâm thắc mắc. thư ký mà không biết đánh máy là sao nhỉ?

Chẳng lẽ... vì tính cũng không biết sử dụng luôn.

Hai người giao máy đi rồi, thấy Vĩnh Cơ cúi xuống xấp hồ sơ làm gì đó, Tử Ân tò mò chạm thử vào một phím đánh chữ. Giật mình thấy nó nhảy tung lên, gõ "cóc" một cái lên thanh giấy.

Nghe đây - Vĩnh Cơ chột đứng dậy khỏi bàn. trao cho Minh Thi và Tử Ân mỗi người một xấp hồ sơ, dày cộm anh bảo:

- Đây là số liệu cần biết trong công ty bạn. Hai cô nghiên cứu rồi mỗi người thảo cho tôi một hợp đồng. Nhớ..biết người biết ta nhé.

Tôi không biết đánh máy.

Thì tự học lấy - Vĩnh Cơ nói tỉnh: Chẳng lẽ cô muốn suốt đời làm cô thư ký không biết đánh máy ư? - Ngưng một chút, anh lại đưa ngón tay lên:

- KHôn hồn thì học luôn vì tính đi. Không thì tôi buộc lòng phải cho cô thôi việc đó.

Biết rồi - Tử Ân sụ ngay mặt xuống. Làm thư ký thật rắc rối làm sao. Học vì tính rồi đánh máy. Biết học cái nào trước đây?

Ngẩng đầu lên, thấy ben kai Minh thi đã cài giấu vào trong máy. Tử Ân cũng bắt chước làm theo. Có lẽ... không cần phải học đâu. Cô bắt chước theo Minh Thi là được.

Cóc cóc, cóc cóc...

Đôi tay Minh Thi như múa trên bàn phím. Tử Ân mím môi tìm chữ. Chữ H nằm ở đâu, còn chữ O đâu rồi nhỉ. cô đưa mắt đi tìm. Không hay Vĩnh Cơ đang nhìn mình chăm chú. Lắc đầu, anh thở ra một hơi dài bất lực.

Vĩnh Cơ, cháu đâu rồi. Cho bà mượn Tử Ân một lát nhé?

Chiếc máy điện đàm trên bàn làm việc chột vang lên giọng bà Ngọc.Ồ may quá! Tim Tử Ân nhảy lên mừng. Thật là khó chịu, khi phải ngồi im trong tầm kiểm soát của Vĩnh Cơ.

Mời nội vào á! - trả lời vào chiếc micro, Vĩnh Cơ bấm nút mở cửa. Bà Ngọc bước vào ngay, vui vẻ:

- Công ty chưa chính thức hoạt động chắc chẳng có việc để làm đâu. Nội muốn đi shop. Cháu cho nội mượn Tủ Ân một lát nhé?

Dĩ nhiên là Vĩnh Cơ không thể từ chối. Anh gật đầu vui vẻ:

- Vâng ạ!

Cám ơn cháu nhé! - gật đầu, bà hướng mắt sang Tủ Ân:

- đi nào, cháu gái.

Dạ - như chỉ chờ có thế, Tủ Ân đứng dậy phốc đi ngay.

Bóng cô nguýt sau cánh cửa, Vĩnh Cơ mới cau mày phát hiện ra chẳng những không tắt máy chữ, cô còn bỏ mặc hồ sơ tuyệt mật nằm lơ lửng trên bàn. Lại thở ra, anh bước đến tắt máy, đẹp xấp hồ sơ trong nụ cười đắc thắng của Minh Thi..